

## Kako je Martinek opravil prvo sv. obhajilo.

**E**j, Martinek vam je bil deček poln življenja in radosti.

Hodil je v raztrganih hlačicah, s privihanimi rokavci in skakljal ob žuborečem potočku. Bil pa je zelo radoveden. Vse je hotel vedeti: kako da voda sama teče, pa ne govori in ne čuti; občudoval je ptičice, ki znajo tako lepo peti, pa ne povedo, zakaj tako lepo pojo itd.

Vedno je hodil po gozdu in stikal po drevju, da bi našel kako gnezdo. Ptičaril je dan na dan.

Ko pa je začel hoditi v šolo, je bil priden in poslušen učenec. V šoli so ga gospod katehet imeli radi in mu čestokrat dali kako podobico.

Ker so bili njegovi součenci nekateri že starejši, so jih gospod katehet odločili, da jih bodo pripravljali za prvo sveto obhajilo. Martinku pa so rekli: »Priden si, a premlad si še, ne morem te še letos pustiti k prvemu svetemu obhajilu. Pridno se uči, drugo leto boš gotovo ti dobil prvi dovoljenje.«

Učenci so se mu zaničljivo smejali, ko so šli iz šole, Martinek pa je žalosten in jokajoč pritekel domov k materi in ji povedal, da ne sme letos k svetemu obhajilu.

Drugi dan pa je šel Martinek vseeno k posebni uri, ko so gospod katehet pripravljali učence za prvo sveto obhajilo. Toda zamudil je takoj prvič, ker je moral iti še prej v prodajalno. In ko je pred klopjo molče molil »molitev pred poukom«, so že škodoželjno vpili njegovi součenci: »Kovačev je prišel, pa ste rekli, da ne sme priti.«

Gospod katehet pa, ki so poznali pridnost Martinkovo, so rekli: »No, le hodi se učiti, boš pa drugo leto bolje znal!«

Poslušal je nauke, ki so jih razlagali gospod katehet, in si jih dobro zapomnil.

Prišla je zadnja ura pouka, ura izpraševanja, ko se je odločila usoda posameznega učenca. Nobe-



Babica pripravlja vnuka za  
prvo sv. obhajilo.



den ni hotel iti v prvo klop na prvo mesto, ker vsak se je bal biti prvi vprašan. Potisnili so tja Martinka, ki pa je rad šel, saj si tako ni mislil, da bi ga vprašali, še manj pa, da bi mu dali listek.

Prišli so gospod, in vsi so se tresli, samo Martinek je mirno sedel v svoji klopi. Naenkrat ga pokličejo in vprašajo: »Koliko si se naučil? Znaš dobro katekizem?«

»Da, vse znam.«

Dobil je par vprašanj, jih moško odgovoril in dobil — prvi — listek.

»Tako se morate učiti, dragi otroci, ako hočete kaj doseči. Vidite, ta je bil zadnji v vaših vrstah, pa sem mu dal prvemu listek. Posnemajte ga!«

Moško je korakal Martinek domov in prinesel materi veselo novico. In seveda so morali to veselo novico zvedeti tudi stara mamica, Martinkova dobra babica!

Pa s tem je dobil Martinek le pravico, da sme iti že letos k prvemu svetemu obhajilu. Storila je svojo dolžnost le njegova glavica, — kaj pa srce? O, tudi to je vrlo dobro pripravil. Zelo se je veselil svetega trenutka, ko se bo prvokrat približal angelski mizi; štel je dneve in potlej ure, koliko jih bo še preteklo do tedaj. Lepo je molil in opravil vse, kar so mu naročili gospod katehet in mu še doma naložili njegova skrbna mati. Najbolj natanko pa sta se o tem svečanostnem opravilu pomenila s preljubo babico. Kar kleče in ves zamaknjen je poslušal njene nauke in nasvete ter skrbno popraševal, kako naj stori to in ono.

Po svetem obhajilu so gospod katehet prvo-obhajance še pogostili in jim dali lepe podobice v spomin. Martinku so pa še posebej rekli: »Najmanjši in najmlajši si izmed vseh. Le hitro rasti, pa ne le po telesu, ampak glej, da boš velik tudi po modrosti in bogoljubnosti!« Martinek je hvaležno prikimal in v svojem srečnem srcu trdno sklenil, da bo zvesto izpolnjeval želje svojega dobrega kateheta.

Mostiški.

